

Ara treuen el Sant Crist Gros: "Els Pujol"

written by Fredi Bentanachs | 18 de maig de 2017

Com un mantra, el govern espanyol, cada cop que l'independentisme ha sortit al carrer de forma massiva se'ls hi ha descobert llurs corrupcions. Treuen els Pujol, sempre la gran corrupció del catalanisme. La família hauria defraudat un total de 69 milions d'euros, segons ells, és clar. El darrer caprici de Florentino un jugadoret de 16 anys costa 61 milions d'euros, sense comptar els prop de 1.700 milions d'euros del cas Castor que li pagarem com a compensació d'haver-nos estafat a tots.

Recapitem, dèiem que treuen el Pujol com a pare de la pàtria omnipotent i el lerrouxisme botifler del PSC, els Comuns/Colaus, ICV i Podemos s'alien ràpidament amb el feixisme per carregar contra el moviment d'alliberament nacional i fer creure que tot és el mateix: Mas, Pujol, CDC, els creadors de l'engendre independentista.

Fem memòria. A les acaballes del 39, destrossats i vençuts la darrera cia d'artilleria de la Generalitat a Castelló d'Empúries, disparava les darreres canonades com un bram de llibertat tot cobrint la retirada republicana cap a l'exili. El comandant era en Jaume Martínez Vendrell, el mateix que amb uns quants independentistes d'Estat Català Proletari i de Nosaltres Sols-ERC, alguns membres del POUM i sectors de la burgesia a l'exili varen intentar fer la resistència armada independentista. Algunes organitzacions petit-burgeses es retiraren, però d'allí naixeria el Front Nacional de Catalunya (FNC). Mare de la resistència armada i patriòtica.

La burgesia catalana va optar pel silenci i per aliar-se amb el franquisme per mantenir llurs privilegis i béns tot fent-se perdonar pel dictador. Fou allò que tan bé descriu Berlanga en

la seva obra mestra "*La escopeta nacional*". Els independentistes aplegats al FNC varen col·laborar amb els maquis i el moviment obrer llibertari català continuant la lluita armada contra el règim. Dic llibertari perquè el PSUC va rebre ordres del PCE i varen optar per pactar sortides pseudodemocràtiques amb els partits burgesos i el PSOE; la suavització de la repressió per ells. Així varen abandonar els maquis comunistes en la incursió armada a la Vall d'Aran. Així la repressió es va encarnar amb el catalanisme i l'anarquisme autèntics, assots revolucionaris.

Durant els anys 60, la burgesia catalana encapçalada per un jove milionari, Jordi Pujol, va voler aconseguir alguna parcel·la de catalanitat: misses en català, llibres, ballar sardanes i cantar el Virolai i el cant a la senyera. El règim el va empresonar quan elements independentistes de l'època varen proposar-li una aliança per derrocar el regim. L'ur resposta fou un NO desagradable i contundent. El mateix no que Josep Tarradellas li va repetir a Jaume Martínez Vendrell quan li va proposar a Sant Martí Le Boux, on residia el primer, una aliança per tombar en Franco. Dic això perquè el gran enemic i principal agent espanyol per aturar l'independentisme fou Jordi Pujol el qual, amb una minsa autonomia on regnar al poble tot parlant en català i ballar sardanes, ja era prou per ell, tot mantenint el poble adormit i atresorant llurs negocis amb Madrid. La Santa aliança CDC-PSC (la sociovergència) va funcionar a la perfecció i només l'independentisme combatiu ho qüestionava i s'hi enfrontava; àdhuc amb les armes des dels anys 40/50/60/70/80 fins al 92, caiguda pràcticament total de Terra Lliure, activa encara a Catalunya.

Mai abans la burgesia va fer res per l'alliberament nacional, llevat d'honrosos casos particulars i/o minoritaris. Sempre el Pujol ha estat un autonomista de pro, juntament amb el PSC i el PSUC. Mossegades de cara a la galeria, acords a la rerebotiga. Així hom va ensorrar l'Assemblea de Catalunya i més tard l'MDT, tot marginant la lluita i ridiculitzant-ne

llurs militants, àdhuc els morts.

Només la cobdícia espanyola que vol tot el pastís per ells desencadena l'any 2000 l'emprenyada sociovergent, en veure que ja no són necessaris pel projecte d'Espanya i que tan sols ho són per pagar. Pujol nomena a Mas preveient la crescuda del sobiranisme i així salvar els mobles. Per tant, Pujol ara ja no és cap fre, tan sols una etapa funesta superada. Ara anem de cara a barraca i només ens aturarem quan assolim la llibertat.